

gaæet, have ikke overbevist mig i modsat Retning, — at under de nuværende økonomiske Forhold, hvor Priserne paa Materiale og Arbeidskraft ere blevne betydelig lavere, ville 160,000 Kr. være tilstrækkelige til at anlægge de fire Høfder, og jeg veed ikke, hvor mange Medlemmer af Udvalget der deler denne Betragtning; men man er her under et vist Tryk. Man bevilgede nemlig de fire Høfder isjor og erklærede sig villig til uden Betingelse at staa ved sit Bud iaar. Naar nu den ærede Minister, medens han tidligere troede at behøve 50,000 Kr. til hver Høfde, kun forlanger 45,000 Kr., har Udvalget ment ikke at burde modsætte sig denne Del af Ministerens Forslag. Med Hensyn til de to andre Punkter i Forslaget, navnlig det, der er opført under Litra b, er det meget en Skønssag, om man vil bevilge noget Mere eller noget Mindre til Diemedet. Udvalgets Flertal tror, at man i denne Henseende bør blive staaende ved, hvad der vedtoges ved 2den Behandling, og dette gjælder ligeledes Litra c, hvor Ministeren har forlangt 5,000 Kr. til den ydste Ryststiftningskommission, medens vi finde, at man passende kunde blive staaende ved de 2,500 Kr., der bevilgedes ved 2den Behandling, da vi dog i de senere Aar have bevilget Kommissionen ikke saa tusinde Kr., — med al Anerkjendelse naturligvis af, at den har gjort Gaavn for Pengene, det vil jeg indrømme. Jeg skal sige til, at uagtet man ikke altid er enig i den Maade, hvorpaa en Kommission saaledes tager vedkommende Sag, afstylder jeg at sige, at den ikke blot har gjort Gaavn for Pengene, men at det fortjener Anerkjendelse, at Medborgere uden Løn opoffre sig for offentlige Hverv, saaledes som denne Kommissions Medlemmer have gjort. Selv om man er uenig med en Kommission i dens Resultat, hvad vi dog ikke have viist i dette Tilfælde, da vi have bevilget den saa mange Penge, imidlertid man dog altid paaskjønne, naar Medborgere uoplysnede og mange Gange med stor Opoffrelse søge at fremlægge deres Overbevisning for Offentligheden om den Sag, som de ere satte til at overveje. Forslaget Nr. 62 b. kan jeg ikke anbefale, og jeg skal heller ikke videre omtale det. Det er et nyt Forslag, der er stillet af et Mindretal i Udvalget, og som angaar en Kontant Gave af 30,000 Kr. til Broen over Sebbersund. Jeg kan ikke tiltræde det og heller ikke anbefale det, men skal afvente dets nærmere Begrundelse. Med Hensyn til Forslaget Nr. 90, der er stillet af den ærede Minister og gaar ud paa ikke en Forhøjelse af det vedtagne Beløb, men en Forandring af Texten, da har Udvalget undladt at tiltræde det, ikke af den Grund, at man jo føler sig overbevist om, at den af den ærede Minister foreslaaede Foranstaltning vil blive udført endogsaa til næste Aar, men fordi man ikke finder det fornødent at frasige sig ved den foreslaaede Text en noget friere Overveelse af Sagen til

næste Aar. Det er muligvis ligesaa vel i Administrationens som i Rigsdagens Interesse, at Forholdet staaar noget friere; men jeg tør være bemyndiget til at udtale, saaledes som det ogsaa fremgaar af Forhandlingen ved 2den Behandling og af Motiveringen i Betænkningen, at de 50,000 Kr., der bevilgedes ved 2den Behandling, selv om de turde være tilstrækkelige iaar efter Omstændighederne, ikke kunne aflutte de Arbejder, som ere nødvendige ved Aalborg Station navnlig i Anledning af den Forandring i Betydning, Stationen har faaet ved Aabningen af Limfjordsbroen. — Forslaget under Nr. 91, der staaar i Forbindelse med det af mig tidligere omtalte Forslag Nr. 62 b., skal jeg ligeledes forbigaa. — Under Nr. 92 stiller den ærede Minister Forslag om at stryge den Anmærkning i Anledning af Broen over Sebbersund, der blev vedtaget ved 2den Behandling, og som gaar ud paa, at Passagen skulde være fri. Man vil have set, at der til Rigsdagen er indkommet et Andragende fra vedkommende Beboere eller rettere fra vedkommende Komite, hvori det siges, at det er et Livsspørgsmaal for Broen, at Anmærkningen udgaar. Jeg antager, at de Herrer, der have stillet Forslagene under Nr. 62 b. og 91, ville, hvis de se deres Forslag forfaste, gaa over til Forslaget Nr. 92, og saa bliver der altsaa Flertal for Ministerens Forslag. Under disse Forhold er Stillingen bleven noget trykkende for os, der seiede i dette Spørgsmaal ved 2den Behandling, men vi maa dog fastholde vor Betragtning, at den indsatte Betingelse er rigtig, og at, naar de ikke kunne oppe sig saameget i Amtsraadet og Kommunen, at de kunne bestemme sig til at tage det tilbudte Laan mod Afdrag og Renter — man kunde jo tage et længere Aaremaal; det er nu 28 Aar med 6 pCt. Renter og Afdrag —, saa have de ikke saa levende en Interesse for denne Bro, som ønskeligt var, at de skulde have. Jeg har nu ogsaa den Tvivl — hvorvidt den er rigtig eller ikke, vil Tiden vise —, at denne Bro ikke er sikker paa at komme istand for det opgivne Beløb, men ganske vist, det er da ikke første Gang, at Staten har laant Penge ud til et Foretagende, som ikke er lykkedes, og hvor Pengene derfor ere tabte. Jeg tror, det er sundere, selv om det skulde foraarsage nogen Udsættelse, at Laanet bliver givet paa den vedtagne Betingelse, end om denne flettedes; men jeg skal iøvrigt ganske henstille, hvad man i den Henseende vil gjøre. — Forslaget Nr. 93 angaar Laan til Interessenterne i Gilleleie Baadehavn. Udvalget er gaæet ind paa dette Forslag med den tilføjede Anmærkning, uagtet det vil ses af Bilagene, at forskjellige Oplysninger og Forhandlinger savnes endnu; men jeg har Bemyndigelse af Udvalget til at udtale det Omste, at den ærede Minister ved Gjemmensførelsen af dette Forslag, vil saa lidt som muligt røre ved den bestaaende Bestyrelsesform for Gilleleie Havn, der hidtil har